

بنده صراحتاً عرض می کنم که مردم سالاری با ولایت فقهی قابل جمع نیست. دلیل این سخن هم این است که مردم سالاری دارای سه رکن است که با ولایت فقهی قابل جمع نیست. آن سه رکن عبارتند از:
۱. حاکمیت مردم ۲. حکمرانی اکثریت را برای عدالت حقوق ایله ۳. برای سیاسی شهرهوندان، تمام شهرهوندان، مستقل از دین، مذهب، جنس و موقعیت اقتصادی و طبقاتی، باید با هم برابر باشند. در واقع امتیاز ویژه برای کس قائل شدن با دموکراسی در نصداست.
– حکومت ولایت فقهی، برای فقهی حق ویژه در حکومت قائل می شود و این با مردم سالاری سازگار نیست.

بعد از این که رهبر انتخاب شد بر مردم ولایت دارد و ولایت به عهده اوست ولی متأسفانه در بعضی دوستان این عقیده وجود ندارد و آنها این مسئله را نایدند می گیرند. اعتقاد دارین جمهوریت و اسلامیت به موازات هم مشروعیت و اعتبار و مقبولیت به نظام می پوشد. در باب مقولیت که سخن رفت و مورد اتفاق هم هست. مشروعیت هم به رأی مردم است این استبطانی است که ما ز دیدگاه امام و حتی از دیدگاه علی بن ابی طالب(ع) داریم پس یک پایی مشروعیت رأی مردم است.

باید این را لاحظ کرد که ولایت فقهی یک نظریه است و حتی علمی بزرگ شیعه هم روی آن اجماع ندارند و حتی برخی هم با آن مخالفند اگر این نظریه بخواهد ایسا قانون بپوشد برای ثبات و وحدت و نظم جامعه باید به پذیرش اکثریت مردم مشروط شود آن هم در کشوری مثل ایران که عموم اهل سنت این نظریه را قبول ندارند همچنین لایکها سکولارها و اقایت های مذهبی شیعیان هم در این باره یک دست نبودند. اگر قرار است عame مردم ایران توصیه های رهبر اتفاق را گوش کرده و به آن عمل کنند، ولایت فقهی باید به طور منطقی و قانونی پذیرش عame داشته باشد و باید به طور مترقب با نظرسنجی دقیق، این پذیرش عame را اندازه گیری کنند اگر جمهوریت شرکت است، چگونه اعضا خبرگان از طریق جمهوریت انتخاب شده و به عضویت خبرگان رهبری در آمد و رهبر انتخاب می کنند امیدوارم که فقهای شورای نگهبانی این باور شهید مطهری توجه داشته باشد که مقدسین ما دین را مقدم بر عدل می دانند در حالی که در واقع عقل مقدم بر دین است. هلاکوخان نیز در زمان فتح بغداد، فقهای سنی و شیعه را جمع کرد و از آنها پرسید «عادل کار افضل است یا مسلمان ظالم؟» سیدین طاووس این فقهی عارف شیعه در پاسخ نوشت عادل کار افضل است بر اساس ظالم، بقیه قوها نیز نظر بیدین طاووس را تائید کردند و بدینسان بعده بخوبی فتح شد برخی با استناد به مقوله ولایت مطلقه و فرات انتدابی از آن بر این باورند که رهبر یا ولی فقهی فوق قانون بوده و اختیارات او نامحدود است آنچه در اصل ۱۱۰ در باب اخبارات ولی فقهی آمده، در واقع کف اختیارات است برخی هم در واکنش به این دیدگاه می گویند اساساً چنین قانون اساسی ای را قبول نداریم و آن را بر نمی تاییم.

عرفی گرایی که با تسامح میتوان آن را برای سکولاریسم نهاد، در مفهوم گستره داش دولت و حکومت را نهادی پشنزی و دینی میاند که برای نیازهای انسانی در طول تاریخ شکل گرفته و دین در پیادش و تأسیس آن نقشی نداشته است. شکل، ساختار و چگونگی اداره حکومت نیز بر اساس عقل، داش و تجربه پسری در چارچوب شرایط زمانی و مکانی تعیین میشود و سهم تعالیم دینی در آن برفرض وجود بسیار اندک است. از این دیدگاه دین همچنان که در پیادش و شکل دهنده باین نهاد سهم چندانی نداشته است. در اداره آن نیز نقشی نخواهد داشت. از این رو حکومت و زمامداری در قلمرو اقتدار و مستویت نهاد دین قرار ندارد و مرعیت روحانیت در آن پذیرفتی نیست.

بر اساس اینچه بیان شد عرفی گرایی در مورد دیگاهی در مورد رایطه دین و دولت است و پذیرش آن نه تنها با باور به مذهب ناسازگار نیست، بلکه میتواند برپایه آن توجیه شود. همچنان که پذیرش دینی نیز نشان دهنده اعتقادات مذهبی عمیق و اصلی تر نیست. فقهای سنتی بر پایه اصل امامت، حکومت عادلانه را منحصر به امام مقصوم میدانند و تقسیم ولایت به دو نوع عدل و جور، حاکمیت غیر مخصوص را جائزه امامان قلمداد میکنند. بنابراین در عصر غیبت، هر نوع حکومتی سرشت جوری دارد و شیعه بودن حاکم تغییری در آن پیدی نمی آورد. همیندی تاریخی در کتاب «حکمت و حکومت» از دیدگاهی کاربرد و صفت دینی در مورد حکومت را نازرا میداند و با تحلیل رسالت اسلام بر ان استدلال میکنند. از نظر وی، اسلام دینی جهانشمول و فراگیر است در حالی که حکومت به مز جغرافیایی همراه است، زیرا هر حکومتی با مسائل و نیازهای متفاوت با دیگر حکومت ها روبروست و حل آن ها در گرو تفسیری از دین است که چه بسته توان پاسخگوی مسائل و نیازهای دیگران باشد. از این رو اتصاف یک حکومت به نام اسلام، دایره آن دین را به همان مزه های جغرافیایی محدود میکند و این با رسالت جهان شمول اسلام، ناسازگار است. در فقه سنتی شیعه، دامنه اقتدار فقهی به دسته دوم به ویژه امور حسیه محدود میشود و فقهی از این رو میتواند در این امور دخالت کند که تصرفات او در این امور از سوی امام جایز شناخته شده و یا اینکه سرپرستی و ولایت او بر این مورد شناسایی امام قرار گرفته است. در هر صورت اختیارات حکومتی امام در این دایره قرار نمی گیرد.

سوال: از منظر شما در فقه سیاسی امام خمینی حوزه اختیارات ولی فقهی در چارچوب قانون اساسی و نه فراتر از آن تعریف می شود؟
جواب: بله! ولی فقهی خود پدیده و زاده قانون اساسی است. در واقع این یکی از اصول قانون اساسی است که، ولی فقهی را ایجاد و تأسیس کرده است.

لطف الله میشی خمن انتقاد از کسانی که بر اصل ولایت فقهی در قانون اساسی تاکید می کنند این کار آنها را با سردمداران رژیم پهلوی که بر نظام سلطنتی تاکید می کرند مشابه می داند چنین می گوید: اگر بر جسته سازی یک اصل به صورت روهی درآید به شکل های مختلف قانون اساسی دور زده می شود. برخی را بر جسته را بر جسته می کنند و همین بر جسته سازی هم به دو قرأت تبدیل می شود برخی ولایت فقهی را بر جسته کرده و آن را تنها رکن قانون اساسی دانند و برخی فراز دوم یعنی مشروط بودن به پذیرش عame را رکن اصلی می دانند... در فرایند اجرای قانون اساسی انقلاب مشروطیت نیز در دوره رضا شاه و محمد رضا شاه حقوق ملت به فراموشی سپرده شد و در کنار قانون اساسی اصل سلطنت موروثی و نظام سلطنتی بر جسته شد، بعد هم این بر جسته سازی به اصول انقلاب سفید و بعد هم به حزب رستاخیز مقدم باشد. کار به جایی رسید که عame مردم از مشارکت در چرخه امور حذف شدند و ملت ما هزینه های اجتماعی زیادی را تحمل شد.

با هم مثل سال های قبل، کلی سنگ لبنان، فلسطین و جدیداً سوریه رو به سینه زدیم، مگه خودشون نماینده ندارن؟ در مجموع نه تنون گفت یک تکه پارچه که شخص را آراسته تر جلوه می دهد و به خاطر ریشه ایرانی قوم کروان ریشه ایرانی هم می تواند داشته باشد نشان غرب زدگی است در افغانستان هم خانه ها حق رفتن به استادیوم دارند...

در قرآن درباره سایقه موسی به یک فقره قتل غیر عمد تهم شده باشد اما یک شاعر و یک نویسنده باید پیغمبر باشد این منطق اقایان است!

اعتنی

نگاه حقوقدان
عماد الدین باقی
۹۲/۸/۱۹

شناخت

۹۲/۷/۶

ملهم

مهر

مسید جوان

۹۲/۷/۲۰

مسید جوان

۹۲/۷/۲۷

شناخت

۹۲/۷/۹۲

ملهم

آذر

مسید جوان

۹۲/۷/۲۷

مسید جوان

۹۲/۷/۲۷

شناخت

۹۲/۷/۹۲

مسید جوان

۹۲/۷/۲۷

مسید جوان